

Nr 507

Av herr Enarsson, om uppskov med föreslagna tullättnader för vissa tropiska varor.

(Lika lydande med motion nr 647 i Andra kammaren).

I proposition nr 14 föreslås tullättnader för vissa tropiska varor. Sålunda föreslås att tullen slopas på bl. a. dadlar, bananer, tropiska frukter, kryddor och kakaobönor samt sänkes kraftigt på bl. a. kaffe och kakaopulver.

Tullättnaderna skall ses som ett uttryck för en strävan att underlätta handeln med u-länderna. Åtgärden knyter således an till och tillmötesgår de önskemål om avveckling av tullar och importrestriktioner i industriländerna som vid upprepade tillfällen framförts från u-ländernas egen sida. Bl. a. vid världshandelskonferensen i Genève 1964 gavs starka uttryck för denna uppfattning.

Departementschefen säger visserligen att »åtgärder av enskilda stater synes i sin effekt på u-länderna vara utan nämnvärd betydelse, i varje fall när det gäller ett land som i likhet med Sverige har en relativt liten marknad att erbjuda och där tullarna som regel är så låga att de icke för u-ländernas produkter utgör något faktiskt hinder för tillträde till marknaden». Men samtidigt betonas att Sverige genom direkta förhandlingar och efter måttet av sin förmåga söker bidra till en internationell utveckling i frihandelsvänlig riktning till förmån för u-länderna. De svenska åtgärderna kan — ehuru blygsamma till sin omfattning — få en stor psykologisk betydelse.

I princip delar jag helt denna uppfattning. De återgivna uttalandena överensstämmer väl med de synpunkter som tidigare anförts från högerpartiets sida bl. a. i en partimotion till 1965 års riksdag vari framfördes önskemål om tullättnader i likhet med de nu föreslagna. Samtidigt uttalades att åtgärden knappast på något avgörande sätt kunde påverka de exporterande u-ländernas ekonomi, men att den kanske kunde bidra till att påverka andra industriländer till en liberalare hållning.

I princip råder alltså ingen tvekan från min sida om åtgärdens lämplighet. Under det senaste året har emellertid bilden komplicerats av den starkt försämrade balansen i den svenska utrikeshandeln. Strävandena måste nu inriktas på att åstadkomma en förändring i riktning mot en mera positiv handelsbalans. Den ekonomiska politiken måste inriktas på att åstadkomma en exportökning och en dämpning av importens ökningstakt. Kan detta inte ske kommer svensk ekonomi att drabbas av bekymmersamma balansrubbingar med bl. a. valutautflöde som följd och svårighe-

ter att för framtiden garantera en hög ekonomisk framstegstakt. Därmed minskas också våra möjligheter att på sikt öka bidragsverksamheten till u-länderna.

I detta läge kan jag inte finna det konsekvent att genomföra en åtgärd som till sin ekonomiska innebörd motverkar det huvudsyfte som angivits för den ekonomiska politiken under nästa budgetår, nämligen att minska importen.

Jag anser det därför vara motiverat att ikraftträdandet av de föreslagna tulllättnaderna uppskjutes till den 1 juli 1967.

Med stöd av det ovan anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta att ikraftträdandet av den vid proposition nr 14 fogade förordningen om ändring i tulltaxan den 12 september 1958 (nr 475) skall äga rum den 1 juli 1967.

Stockholm den 26 januari 1966

Arvid Enarsson

Nr 508

Av herr Enarsson, om *höjda ortsavdrag för folkpensionärer.*

(Lika lydande med motion nr 655 i Andra kammaren)

Stockholm den 26 januari 1966

Arvid Enarsson

Nr 509

Av herr Enarsson m. fl., om *vissa ändringar i förmögenhetsbeskattningen.*

(Lika lydande med motion nr 649 i Andra kammaren)

Den statliga förmögenhetsskatten är i förekommande fall en för skattskyldiga fysiska personer mycket kännbar skatt, eftersom den tillkommer som en extra belastning ovanpå den vanliga progressiva inkomstskatten. Förmögenhetsskatten utgår även den efter en progressiv skala med skattesatser från 5 promille till 18 promille. Den skattepliktiga förmögenheten utgöres av kapitalvärdet av den skattskyldiges tillgångar i den mån samma värde överstiger